

Isenäisyyden äivän lauluja

OI, KALLIS SUOMENMAA.

KAUNIS KARJALA

Kallis Suomenmaa
koskiesi kuohuja, honkiesi humina
kun kuunnella kunnes hetki läh-
ty lyö. Ei toista armaspää voi
ilmasta löytää, kuin tämä köyhä
maaa, jonka kauniiks' on kasvatel-
taattojemme työ.

Kaunis Karjala, isiemme maa,
työhön jaloön taisteluun
sun poikajoukkos saa.
Henkeämme uhretkaamme, kansamme ja
synnyinmaamme onni ja vapaus kun vaa-
tivat vaan.
Työhön, työhön, nuoret sotijat,
taistoon, taistoon, miehet uljahat,
nyt vapaa Suomen uusi huomen
loistaa jo yli koko Karjalan maan!

Arpees raivio
tavanio
taintain luoda nyt meidän vuoro on.
alle tahdomme
oda kaikkemme,
olestas oista saakka kuolohon.

Into nuorekas käsi voimakas,
usko vahva oikeuteen meidät voittoon vie
Herraamme luottakaamme,
häneltä me voiton saamme,
vääräyttä vastaan käy taistomme tie.
Työhön, työhön j.n.e.

Suomi, synnyinmaa,
helmahas sun poikasi onnellisna
rahtaa, kun hän henkensä halvan
alle antanut on.

Jos on osa se, että kaadumme
taistelussa oman maan ja kansan puolesta.
sankarikuolemamme todistavat maailmalle:
kuntoa vieläkin on Karjalassa!
Työhön, työhön j.n.e.

muuta kunniaa, kuin kuulla kummul-
ansa sun kuusiesi kuiskinaa,
sä kätkenyt plet hänet viime
pohon.

V A L A .

Kuullos pyhä vala, kallis Suomenmaa.
sinuun koskea ei väkivalta saa.
suojelomme, verin varjelemme,
olos huoleton, poikas valveill'on.

Kuullos pyhä vala, kallis Suomenmaa:
sinuun koskea ei väkivalta saa.
Kallios ei horju, vaaras pois torjuu,
olos huoleton poikas valveill'on.

AANISEN AALLOT.

VARTIOSSA

Ö aallot Äänisen aavan,
keinuu näin kertoen; on uuden
monenen saava maa Vienen ja Aunuksen.
kuuli sorean soiton
in' taiston temmellys toi.
joukko horjumaton
rantoja taas vartioi.
tuutii Ääninen aaltojaan,
pupuu rantaan satujen saarelmaan.
kaukaa, armain, täällä muistelen -
erran noudan onnemme venheeseen.

Ma vartiossa seison nyt yössä yksinään,
on seurahain vain taivaan tähti kirkas.
Ja uscin ajatukset on mulla suuret näin,
oi, taivaan tähti sama on sun virkas.

Sa vartioitset meitä, ma aseveljiäin,
niin ettei vihamies voi heitä saartaa.
Ja aina yksin ollen kun kiittää aatoksein
vain sinne, missä kotitaivas kaartaa.

Ö aallot Äänisen aavan,
keinuu näin kertoen,
oi heimo Karjalan maahan nyt uuden
kanteleen, He kulki voitosta voit-
on ja löivät vihuripäin,
kunnes koskenaton ja ihana maa
hine jäi.

Te rauhass' olla saatte, ma teitä varti-
oin, ei tuhota voi vainolainen meitä.
Ja kentälle jos jäisin mä ijäks' uinu-
maan, niin viimehetkelläkin muistan
teitä.

ljaa tuutii Ääninen aaltojaan, j.n.e.

Näin yössä yksin seison ja teitä muis-
telen, ja rukoilen ma suojaa puolestan-
ne. Te isät, äidit, veljet ja siskot
rakkahat, ma olen täällä teidän turva-
nanne.

ILTA KANNAKSELLE.

annaksella iltaan jo päivä
direhtii, ja kaakon taivas lieskois-
e tulta lyö se vieläkin,
kersun liesi lämmin, se nielen
unohtumaan, mua taiston tiellä
monispäivä taas jo odottaa.
annaksella arnahinta unta
in ystävästain,

hän lausui mulle toivomielin näin:
Sua muistan aina kerran kun saavut
on jo päivä uus,
sua ootan aina silloinkin vaikka ois'
se ikuisuus,
sun kanssas nähdä tahdon nä onnen maan
ihanimman,
kun taiston tiellä luoksein sun kerran
saan.